

[Wilhelm]

vægt, de har i deres problemstillinger, men sådan og sådan. Hvorfor bliver man ved at spørge, om vi har gjort indsigelse, når vi har sagt for længst, at det er vores egen indstilling. Længe før præsidiet nåede at tage stilling til det, kom vi selv med det forslag.

Med hensyn til det andet, hr. Knud Lind nævnte, finder jeg, det ville være naturligt at få oplyst disse ting i forbindelse med behandlingen af forslagene – det er jo en ganske almindelig procedure – efterhånden som de bliver overladt til retsudvalget. Det nåede tilfældigvis ikke at ske med lige præcis disse syv forslag før valget. De var sat på dagsordenen, og de andre tolv nåede igennem, men disse syv bortfaldt ved den lejlighed. Jeg har spurgt, som sagt, forleden aften, og jeg vil da gøre det igen, straks når formanden overleverer forslagene til retsudvalget. Så får vi den oplysning. Det er jo en helt normal procedure. Det er den måde, det foregår på.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal blot konstatere, at hr. Wilhelm har haft rig lejlighed siden da til under almindelig del at stille det spørgsmål, som hr. Wilhelm nu siger at han desværre ikke har fået stillet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vædtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Varetægtsfængsling og beskikkelse af advokat for ofre for vold m. v.)

[Af Hagen Hagensen (KF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 107. Fremsat 11/2 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ole Espersen):

Forslaget vedrører spørgsmål, der ved tidligere lejligheder har været indgående behandlet her i folketetinget, dels et forslag om adgang til at beskikke advokat for den forurettede i voldssager, dels et forslag om udvidelse af varetægtsgrundlaget i visse grove voldssager. Der er tale om en identisk gennemførelse af det forslag, som det konservative folkeparti fremsatte i folketingssamlingen 1980-81, og jeg skal nøjes med at fremsætte nogle få kommentarer til lovforslaget, idet jeg i øvrigt kan henvise til, hvad jeg sagde, da vi sidst behandlede det (Folketingstidende 1980-81, sp. 5596 ff.).

Med hensyn til forslaget om at udvide advokatbistandsordningen i voldtægtssager til også at omfatte sager om vold er det fortsat min opfattelse, at vi bør afvente erfaringerne med, hvorledes ordningen har fungeret i voldtægtssagerne, før vi tager stilling til, om ordningen eventuelt bør udvides også til andre voldssager. Som bekendt gennemførte vi i 1980 ordningen om bistand til voldtægts ofre. Det gjorde vi, fordi der i disse sager havde vist sig at være et særligt behov for bistand til den forurettede. Ordningen har kun fungeret forholdsvis kort tid, og de erfaringer, vi hidtil har gjort, er efter min opfattelse for sparsomme til, at vi kan foretage en endelig vurdering af ordningen.

Som jeg tidligere har stillet i udsigt, er jeg indstillet på at gennemføre en undersøgelse af, hvorledes denne ordning vedrørende bistand til voldtægts ofre har fungeret i praksis, når der er forløbet en passende tid.

Den foreslåede varetægtsregel i voldssager er udformet på en sådan måde, at den indebærer en udvidelse af den gruppe lovovertrædelser, der er omfattet af reglen om retshåndhævelsesarrest i retsplejelovens § 762, stk. 2. Efter den gældende regel i § 762, stk. 2, kan varetægtsfængsling kun ske, hvor mistanken er særlig bestyrket, og hvor strafferammen for de pågældende lovovertrædelser er seks år eller derover. Mens kravet om en særlig bestyrket mistanke ofte vil kunne opfyldes, ligger straffniveauet i voldssager almindeligvis på fængsel i 30-60 dage. Lovforslaget ville derfor indebære en betydelig ud-